

Petr Fabian

„Jdu jenom kolem“

(2019–2021)

45

Obličej slona na židli,
stůl, dvě deci čaje, přítmí.
Za oknem plech už vystydlý,
mrzne. Večerní, ztmavlý sníh,

v něm skrčený smrk – najednou rozumí mi,
co odkrojí dálka, je bez obzoru.
Nemocný Matěj za zdí v pokoji,
ztichlý svět před ním, v jase monitoru.

(5. 2. 2019, Vlašim, 18.15)

Večer

Výhled přes stolek s Radegastem,
život je hořký. Bohudík
lampa jen problikne a zhasne
a netopýr, kterého probudí

drnčivý pohyb přes pražce šera,
se stočí k třešni, vrací se. Shora
by dopadla tíseň, jen kdyby měla
čeho se zmocnit – o co tě obrat.

(5. 7. 2019, Bobrovník, 19.00)

Jaro

Na silnici kočka. Vítr a stín
přeloží tvary do řeči světla;
ohnivé slunce jak stroj, co se rozhasil,
proč jsi neutekla.

Každý svou lžící, talíř, hlad.
Bodavé oči. List za listem. Chvění
do prázdné schránky vyrývá
jen přechodná ustanovení.

(28. 3. 2020, Lipiny – Kalamajka, 14.30)

* * *

Zbytek dne, sbalit ho s sebou.
Únavou obrysy rozmazané.
Stíny a věci, tvarované světlem,
přikryje večer jako kámen.

Slepýš na cestě, asfalt sálající teple
a cize. Útěkem zajíc odpovídá:
koho potkáš, koho mineš.
Opona víček spadla, ale něco přece přidáš.

(31. 7. 2020, Vrbno p. Pradědem – Bílý Potok, 15.00)

Nad Šiatorskou Bukovinkou

Mezi akáty chladivá cesta,
rozjetý brouk.
Zeleně leskne se blízkostí
jasnou a nepřehlednou.

Mlha málem řekne obraz,
přibíháš: taky něco říct
do ucha Promethea světlem,
které se rozhoří.

(22. 8. 2020, Šiatorská Bukovinka – Šomoška, 7.30)

Večer u Blanice

Z mrtvé lišky už jen kostra,
trochu srsti. Červenka rozhoupala větev lísky.
Září odměřuje: ze světla stínu,
vteřinám ze dne, hloubce z výšky.

Obléhání. Řeka téměř nehybná, jako chvíle.
Had nad ní, možná slepýš,
i on bez pohnutí. Dole někdo na rybách,
kdo? kdo jsi? Mihněš se, nevíš.

(4. 9. 2020, chata u Všechlap, 18.00)

Banská Bystrica

Kam dojde ten kulhavý holub:
mezi bistroem a nádražím, silnicí a parkem.
Co z těch kroků, z celého přepadání
na stranu, zůstane: pohled dolů

na oživlý asfalt u lavičky, zdání
nebo chvíle? kdy se život zhmotní
na útržek radosti, kdy za sklem
nahmátneš tvář, taky mizející do tmy.

(14. 9. 2020, Púchov – Valašské Meziříčí, 11.20)

31. XII.

Odejít do tmy
pro zbytky světla.
Dráhy dále by se protly
nebýt těla.

Odsuneš tíhu na odpočet
vteřin, které se ztratí.
Tisk večera je vročen
trvajícím zatím.

(31. 12. 2020, u Divišova, 15.00)

Dětství

U cesty vyběhne zajíc,
to je den.
Z okna hlas, tak pojď se najíst,
co bude s tím obědem.

A pak se zničehonic prostor zvětší,
je noc.
Slabý hlas z dálky neutěší
dítě volající o pomoc.

(10. 5. 2021, Kladruby – Březina, 10.30)

* * *

Jiřímu Č.

Tady zůstat. Až zmizí hudba z rádia, dopadání hlíny na vozík, tvrdé zvuky krompáče, ticho nad nimi. 14.00, padla? Cesta se uvolnila, jen ve světle není vidět, kam se jde. Jeden směr k zítřku, stále rychlejšímu – druhý ke včerejšku, vzdalujícímu se představám i možnostem. Tak kam?

Ještě to zůstane přibližné, ale ta podávaná pokora a trpělivost tě neminou, nemůžou minout. Dar vrácený, a přece trvá. Přesýpací hodiny hlíny. Domů. Už žádné bloudění.

(3. 6. 2021, Stupenský kostelík, 14.00)

Poledne v červenci

Zarůstáš, do větví lísky.
Dny pomalu, ještě nenápadně krátí se.
Po betonu zápraží přejde moucha, myslíš,
že zamíří bez myšlenky na protisměr

do výplně vzduchu, modré spousty,
ale ona zvedá hlavu a ptá se tě:
Kdo jsi, že nic nehledáš?
Jen černý chumáč hmoty, čas oběda.

(25. 7. 2021, chata u Všechlap, 11.45)

Září na Liptově

Na pivo do Jednoty
už ráno. Co není možná.
Černá a bílá, nečitelné noty
na konci nepřítomna.

Liptovská Teplá, za bytovkami
zarostlý kaštel. Kam dál.
Možná tu nejsme sami,
jen to tak vypadá.

(6. 9. 2021, Ružomberok – Kolín, 17.45)

U Křížova

Krajina s domem, polem, lavičkou.
Banalita, nebo kudy z ní?
Na zem, po noci vystydou,
snáší se nebe. Uvzlý

jak anděl bez křídel ve větvích
čteš vzkazy: voda, kámen, vzduch.
Nahoru, dolů: a přece *tví*
mrtví se vzdalují v tom bezednu.

(14. 11. 2021, u Křížova, 13.00)

* * *

Jdu jenom kolem, náhodný svědek
katastrof – zaplavených myších děr,
řeky se světlem ve vnitřnostech ryby
uvízlé na mělčině.

Do tišších ptaní se sklání večer:
jak vytáhnout přihlašovací údaje
ze zavřeného okna prohlížeče,
zmizelé cesty do ráje?

(15. 12. 2021, Březinou, 15.45)

Petr Fabian (1974), absolvent MFF UK, vysokoškolský učitel a vědecký pracovník AV ČR. V nul-tých letech vydal několik sbírek textů, soubory *Dům soumraku* (2001–2006) a *Nezpevněná komunikace* (2007–2016) zůstaly v rukopise. Přítomné, chronologicky řazené záznamy pochá-zejí ze souboru *Průchozí pokoj* (2017–2021). Edičně připravil výběry z díla Vladimíra Houdka (2010), Jana Opolského (2013), Irmý Geisslové (2014), Františka Pečinky (2017) a Hermora Lilli (soukromý tisk). Podílel se na on-line antologii české poezie 20. století *Vrh křídel*.